

[Undervisningsministeren.]

lede titel, de angrebne områder findes, og husfliden udgør ca. 10 pct. af fagene. Disse husflidskredse findes fortrinsvis i landdistrikterne.

I den røde betænkning fra 1952 vedrørende ungdomsskoler, aftenskoler, ungdommens fritidsbeskæftigelse m. v. fremhæves det i bemærkningerne til forslaget § 5 — det blev lovens § 4 — at kravet om en virkelig undervisning bl. a. indebærer,

„at der ikke må være tale om blot og bar beskæftigelse med en hobby. I denne forbindelse kan nævnes fag som maling, modellering og dramatik, som man principielt gerne ser godkendt under aftenskolen, men hvor man må være opmærksom på, at det undervisningsmæssige meget let kan glide over i en fritidsbeskæftigelse, som må henhøre under fritidsklubberne.“

Til fag, der kun er hobby uden egentlig undervisning, må der svares nej.

„Også indenfor faget håndarbejde har den senere tids udvikling medført, at man ønsker at forbeholde sig adgang til at afskære den del af undervisningen, der ikke er tilrettelagt efter en fremadskridende pædagogisk plan, fra godkendelse.“

Kritikken mod lovens administration henviser især til, at man i meget vid udstrækning skulle godkende rent hobbyprægede fag. Da reglerne på dette område ganske svarer til reglerne i lovbekendtgørelsen fra 1948, måtte der, såfremt kritikken havde ret, være tale om en ændring i godkendelsespraksis. Ligesom godkendelsen af aftenskoler på landet allerede efter den tidligere lov var henlagt til skoledirektionerne, er nu som sagt også godkendelsen af købstædernes aftenskoler henlagt til de lokale myndigheder, således at amsungdomsnævnene nu godkender samtlige aftenskoler, bortset fra aftenhøjskolerne, og de sidstnævnte skoler synes kritikken ikke at være rettet imod.

Ministeriet har underkastet spørgsmålet om afgrænsningen af det hobbyprægede en nøje undersøgelse, og resultatet kan formentlig i korthed udtrykkes således, at ikke navnet på en given undervisning, men undervisningens indhold er afgørende. Under en betegnelse som f. eks. husflid kan der

skjule sig alt lige fra værdifuld undervisning til ren hobbypræget aktivitet, og i overensstemmelse med selve decentralisationstendensen må man have det overladt til amsungdomsnævnene som godkendende myndigheder eventuelt efter indberetninger fra tilsynet at afgøre, om der er tale om en egentlig undervisning eller en hobby.

Ministeriet har gang på gang understreget amsungdomsnævnenes forpligtelse, deres reelle ansvar ved forvaltningen af denne lovgivning. Det skete eksempelvis på et møde, vi havde — det fandt sted her i folketinget — med repræsentanter for amsungdomsnævnene den 28. november 1955, altså for ikke mange måneder siden. Det må iøvrigt erindres, at ingen aftenskole eller aftenhøjskole kan modtage statstilskud, uden at en kommune eller en stedlig kreds først har tilsagt ydelsen af en trediedel af udgiften.

Når man fra forskellig side har anført de meget store udgifter fra staten til aftenskolen, kunne det dog i al stilfærdighed bemærkes, at der på finansloven for 1955—56 er ansat 5,3 mill. kr. til aftenskolerne af et samlet budget for undervisningsministeriet på 372 mill. kr.

Når loven har tilladt meget forskelligartede fagområder, er det udtryk for den almindeligt anerkendte grundtanke, at der ligger en kulturel værdi netop i oplysningsarbejdets mangfoldighed og frihed, og at et folkeligt kulturliv, som det manifesterer sig i aftenskolen og i aftenhøjskolen, ikke ville kunne trives alene indenfor de fag, der danner en fortsættelse af folkeskolens undervisning. Når imidlertid det lige udkomne konservative festskrift „Til alle Mænds Tarv“ i et slutkapitel har en studievejledning, kan man måske nok falde i staver over den første indledende sætning, der lyder således — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Enhver kreds under Folkeligt Oplysningsforbund samles på aftenskolelovens grund.“

Det lyder som første sætning i et politisk manifest:

„Enhver kreds under Folkeligt Oplysningsforbund samles på aftenskolelovens grund.“

Man ville jo på forhånd tro, at der også